

prima instanță: S. Tizu
instanța de apel: L. Bulgac, D. Manole, G. Dașchevici

dosarul nr. 3ra-726/17

ÎNCHEIERE

28 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Ion Druță
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Societatea Comercială „Softron” Societatea cu Răspundere Limitată

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Societății Comerciale
„Softron” Societatea cu Răspundere Limitată împotriva Serviciului Vamal al
Republicii Moldova, Biroului vamal Chișinău cu privire la anularea refuzului
Serviciului Vamal, actului de inspecție și deciziei Biroului vamal Chișinău,
devamarea mărfii și recalcularea impozitelor achitate suplimentar

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 martie 2017, prin care a
fost respins apelul declarat de Societatea Comercială „Softron” Societatea cu
Răspundere Limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din
22 septembrie 2016, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 06 aprilie 2016, SC „Softron” SRL a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea refuzului Serviciului Vamal,
actului de inspecție și deciziei Biroului vamal Chișinău, devamarea mărfii și
recalcularea impozitelor achitate suplimentar.

În motivarea acțiunii a invocat că la 22 februarie 2016, a depus la Biroul
vamal Chișinău declarația vamală I 8687 pentru vămuirea unor loturi de mărfuri
printre care și 300 unități de ferestraie neelectrice cu lanț de model „Taiga”
Profesional, cu codul de identificare 84678100, iar la declarația vamală a anexat
certificatul de origine a mărfii, factura comercială (invoice), calculul cheltuielilor
de transport, contracte, declarația vamală a țării de export, packing list și altele care
justifică valoarea declarată a mărfurilor.

Menționează că în acest sens de către SC „Softron” SRL a fost completat
formularul tipizat DVV-1 și anunțată valoarea mărfurilor în vamă, conform metodei
nr. 1 „Metoda de evaluare în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă ori în baza
prețului efectiv plătit sau care urmează să fie plătit”, așa după cum prevede
Hotărârea Guvernului nr. 600 din 14 mai 2002 cu privire la aprobarea

Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova, respectiv, pentru lotul de marfă menționat a fost declarată valoarea mărfurilor conform prețului tranzacției, indicat în factura comercială (invoice) de 13710 dolari (275830,12 lei), plus cheltuielile de transport, în total valoarea declarată a constituit 13986,47 dolari (281392,39 lei).

Indică că la 22 februarie 2016 și 24 februarie 2016, potrivit tabelului eliberat, de către organul vamal au fost solicitate acte suplimentare, care au fost prezentate în termenul solicitat.

Remarcă că la 24 februarie 2016, de către reprezentantul organului vamal a fost întocmit actul de inspecție I 8687, potrivit căruia s-a constatat alte erori și neconcordanțe cu suspiciune că marfa este subevaluată.

Consideră că de către reprezentantul organului vamal neîntemeiat s-a refuzat aplicarea metodei nr. 1 de determinare a valorii în vamă, iar decizia de aplicare a metodei nr. 6 a fost una ilegală, precum și decizia de majorare a valorii în vamă.

Notează că prin aplicarea metodei nr. 6 de determinare a valorii în vamă SC „Softron” SRL a fost obligată să achite în plus taxa vamală, proceduri vamale și impozit în mărime de 19757, 62 lei.

Mai comunică că la 29 februarie 2016, a fost depusă o cerere prealabilă în adresa Serviciului Vamal cu solicitarea de a fi anulat actul de inspecție, decizia de majorare a valorii în vamă, precum și restituirea drepturilor de import încasate ilegal, însă prin răspunsul nr. 28/11-4802 din 29 martie 2016, recepționat la 31 martie 2016, aceasta a fost respinsă ca fiind nefondată.

Afirmă că reprezentanții organului vamal, la examinarea cererii prealabile și aprecierea valorii în vamă, au examinat superficial actele aferente pentru vămuirea lotului de marfă menționat, ignorând documentele care cu certitudine confirmă autenticitatea valorii declarate în vamă, astfel fiind lezate drepturile și interesele legitime ale SC „Softron” SRL.

Își întemeiază pretențiile în baza Legii nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 cu privire la tariful vamal, Hotărârii Guvernului nr. 600 din 14 mai 2002 și Legii contenciosului administrativ.

Solicită admiterea acțiunii, anularea refuzului Serviciului Vamal nr. 28/11-4802 din 29 martie 2016, actului de inspecție I 8687 din 24 februarie 2016, a Biroului vamal Chișinău, deciziei Biroului vamal Chișinău privind majorarea valorii în vamă a lotului de marfă cu nr. 84678100000 importat la 22 februarie 2016, de către SC „Softron” SRL, devamarea mărfii cu aplicarea metodei nr. 1 de determinare a valorii în vamă a mărfii și recalcularea impozitelor achitate suplimentar cu restituirea drepturilor de import încasate ilegal în mărime de 19757,62 lei.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 19 mai 2016, a fost atras în proces Biroul vamal Chișinău, în calitate de copârât.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 22 octombrie 2016, acțiunea a fost respinsă ca fiind nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 martie 2017, a fost respins apelul declarat de SC „Softron” SRL și menținută hotărârea primei instanțe.

La 10 mai 2017, SC „Softron” SRL a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 martie 2017, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, anularea actului de inspecție I 8687 din 24 februarie 2016, a Biroului vamal Chișinău și admiterea integrală a acțiunii SC „Softron” SRL.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și a hotărârii primei instanțe considerându-le ilegale și neîntemeiate, emise cu încălcarea normelor de drept material și procedural.

Indică că a făcut cunoștință cu decizia instanței de apel la 10 aprilie 2017.

Menționează recurentul că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, iar circumstanțele pe care instanța le-a considerat constatate nu au fost dovedite cu probe veridice și suficiente.

Astfel, suspiciunile și dubiile vameșului nu au fost confirmate și dovedite, iar constatarea primei instanțe precum că declarația primară nu conține careva date în partea ce ține de datele contabile, locul de încărcare, inclusiv și biroul de destinație, sunt lipsite de valoare, deoarece aceste rubrici nicidecum nu determină valoarea mărfurilor declarate și nici nu necesită completarea lor în măsura în care informația din rubricile în cauză sunt confirmate prin documentul primar obligatoriu intitulat „combined transport bill of lading”, potrivit căruia este clar determinat că destinația este SC „Softron” SRL, Moldova, iar transportarea și descărcarea se efectuează prin portul Odessa, Republica Ucraina.

Remarcă că argumentele reprezentantul biroului vamal precum că lipseau documente bancare de plată și polița de asigurare a mărfii, sunt eronate, or polița de asigurare nu este obligatorie, mai mult că SC „Softron” SRL nici nu a asigurat marfa, iar documentele bancare nu au fost solicitate de către colaboratorul vamal, fapt ce se confirmă prin fișa din 22 februarie 2016.

Reiterează că în cadrul dezbaterilor judiciare în prima instanță au fost prezentate documente bancare, prin care se constată că plata pentru marfa livrată a fost efectuată în conformitate cu clauzele contractuale și anume, la 24 decembrie 2015, a fost transferat pe contul furnizorului, în avans, suma de 28016,30 dolari, iar la 09 februarie 2016, restul sumei în mărime de 32355,40 dolari.

Totodată, susține că în lista actelor prezentate suplimentar la cererea inspectorului vamal a fost prezentată corespondența dintre furnizor și SC „Softron” SRL, din care rezultă că negocierile au avut loc în luna noiembrie 2015 și din care cert se constată prețul pentru o unitate de motofereastră, care a fost diminuat de la 47,70 dolari până la 45,70 dolari pentru 300 de unități.

Astfel, consideră recurentul că soluția de respingere a acțiunii, bazată inclusiv și pe argumentele inspectorului vamal, precum că în oferta comercială nu au fost stipulate condițiile în care se propune un preț avantajos, valabilitatea ofertei, comanda în bucăți minime, achitarea și altele, care a condiționat înmânarea Formularului nr. 2, este eronată.

Mai afirmă că contrar prevederilor art. 241 CPC, instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au motivat legalitatea actului de inspecție.

În opinia recurentului este eronată și constatarea instanței de fond precum că doar la 25 februarie 2016, de către SC „Softron” SRL au fost prezentate scrisoarea de trăsură internațională, factura comercială, conosamentul, certificatul de origine, declarați vamală, contract de vânzare-cumpărare, packing list, calculul cheltuielilor de transport, scrisori agenților economici, declarația electronică, or, SC „Softron” SRL dispune de originalul fișei documentelor anexate cu ștampila umedă a inspectorului vamal, care este datată cu 22 februarie 2016, din care urmează că la 22 februarie 2016, SC „Softron” SRL dispunea de toate actele necesare care justificau veridicitatea valorii declarate pentru lotul de marfă importat.

Consideră ca fiind neîntemeiate și eronate concluziile instanțelor de judecată privitor la diferența de preț a mărfii importate în urma tranzacțiilor efectuate, deoarece nu s-a făcut referire la o probă materială concretă care ar permite identificarea acestei diferențe. Cu atât mai mult că însăși instanțele de judecată au menționat că unicul act care reflectă valoarea factuală a mărfii a fost factura INVOICE.

Indică că nu putea fi luat în considerație la determinarea valorii în vamă INVOICE-ul nr. MD15011 din 06 iulie 2015, în care era indicat că prețul pentru o unitate de marfă similară este de 47,70 dolari, pe motiv că în urma negocierilor prețul a fost scăzut cu 2 dolari, astfel constituia 45,70 dolari.

Notează că acest fapt a fost ignorat, iar acțiunile organului vamal de majorarea valorii în vamă au fost abuzive și care au adus prejudiciul material întreprinderii.

La 19 iunie 2017, Biroul vamal Centru a depus referință, prin care a solicitat de a considera recursul declarat inadmisibil, iar în caz de declarare ca admisibil de a respinge cererea de recurs ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 03 aprilie 2017, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 136), iar careva date despre recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 martie 2017, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii

sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SC „Softron” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de SC „Softron” SRL asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SC „Softron” SRL ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de SC „Softron” SRL se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Nicolae Craiu